

ment om ulandsbistanden, at hele verden vil bryde sammen, hvis vi sparer en lille smule penge her i Danmark. For sagen er jo den, at hvis vi går 2, 3, 4 eller 5 eller 6 år tilbage, var den danske ulandsbistand jo tilsvarende lavere, og verden brød jo ikke sammen af den grund.

Hvis vi går 2, 3, 4 år tilbage, var der ikke noget, der hed orlovsordninger. Der var ingen mennesker, der forestillede sig, at 60.000-80.000 mennesker hvert eneste år skulle være på statsbetalt ferie. Der var ingen, der stillede krav om, at det var et velfærdsgode, som de ikke kunne undvære, og at det danske samfund ville bryde sammen, hvis ikke så mange mennesker var på orlov.

Når man i dag foreslår, at disse ordninger – ikke skal fjernes, men bare reduceres, bliver det udråbt til, at hele det danske samfund vil bryde sammen. Men det gjorde det jo ikke hverken i 1990, 1991 eller i 1992, inden disse mange nye ordninger blev indført.

Det er det, der er det farlige ved en finanslov. Når først en udgift er optaget på finansloven, så vil det at reducere den pågældende udgift, eller det, at man bare lader være med at pristalsregulere udgiften, blive betragtet som, at samfundet er ved at bryde sammen, som den sociale massegrav, og hvad der ellers bliver brugt af tom og hul retorik fra venstrefløjen.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på de gange op igennem 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne, hvor mine forgængere påviste, at der var konti på finansloven, hvor man havde bevilget penge igennem både 20 og 30 år, uden der var nogen, der anede noget som helst om, hvad de pågældende bevillinger var gået til. Da man endelig fik det klarlagt, så viste det sig, at man havde haft folk ansat, som var beskæftiget med nul og niks i både 20 og 25 år.

Først da Fremskridtspartiet påpegede det, gik det op for Folketingets flertal, at man bare lader den ene konto efter den anden passere uden kritisk at stille spørgsmål ved, om det også er nødvendigt. Er det nødvendigt, at hver eneste krone på det 400 mia. kr. store statsbudget er opført? Svaret fra Fremskridtspartiets side er: Nej, det er det ikke. En stor del af de penge kan med fordel lade være med at blive opkrævet og få lov til at blive i borgernes lommer, så borgerne har mulighed for selv at træffe nogle fornuftige og rationelle valg.

Men vi skal jo se mod fremtiden, og det er jo væsentligt og nyttigt at gøre det. Hvilke erhvervs muligheder har Danmark i de kom-

mende år? Regeringen har jo det budskab, at hvis bare vi venter og lader tiden gå, så skal der såmænd nok være en privat sektor, som kan bære den store og tunge offentlige sektor. Ganske vist er det efterhånden ved at være et cirkusnummer, som ikke engang Benneweis kan opvise, hvor den mand, der står ved drejebænken, har både 3 og 4 mennesker, offentlige ansatte og folk på overførselsindkomst, siddende på skuldrene. Så der er ikke noget at sige til, at han bliver træt af at være på arbejde, når han har den byrde på sin ryg.

Hvad er det, disse mennesker i regeringen, omkring regeringspartierne, økonomer osv., som formulerer budskabet, at fremtiden nok skal være i stand til at betale for den gæld, vi har, bygger det budskab på?

Det kan jo ikke være vores fiskerierhverv, for der udbetaler man årlige statstilskud for, at folk holder op med at være der. Det kan ikke være vores landbrugerhverv, for landmændene får at vide, at de forgifter vores børn og vores vand og alting, og jo før de holder op, jo bedre. Det er budskabet. Det kan ikke være vores industri, for der er man ligeglad med, at industrien flytter til udlandet, og det kan heller ikke være vores håndværksfag.

Men der bliver ansat en masse mennesker i servicesektoren. Så er vi jo altså tilbage til det klassiske eksempel fra økonomiundervisningen, 1. lektion, nemlig at man kan ikke leve af at have en barbersalon, hvor man har så mange ansatte, at man ikke kan få tid til andet end at klippe hinanden. Og det er det, vi er ved at udvikle i Danmark. Vi er ved at udvikle det servicesamfund, hvor borgerne har så meget at gøre med at lave service for hinanden, at der ikke er nogen til at producere den samfundskage, vi lever af.

Den damefrisør nede på hjørnet, som klipper folk, er da en god ting, men det er jo ikke noget, der forøger samfundskagen. Den revisor, som reviderer regnskabet, den advokat, som er nødt til at hjælpe folk med at udfylde deres selvangivelse, er jo ikke noget, vores samfund kan leve af.

Hvor er der så nogle muligheder? Kigger man ud i den store verden, er forventningerne til Danmark og andre vestlige lande, at vi i de kommende år vil have en mulighed f.eks. inden for bioteknologi og medicoteknologi. At tro, at vi skal levere computere eller radioer og fjernsyn til kommende generationer, kan vi godt glemme alt om. De bliver massefremstillet på samleband i Malaysia og andre steder. Det er